

Het werk van Krin Rinsema, Jan Radersma en Tjitske Boersma krijgt in onderling verband een meerwaarde. Dat maakt de expositie *Land en zee* in Galerie Hoogenbosch in Gorredijk extra boeiend.

Dirk van Ginkel

Krin Rinsema - zonder titel

Gouden greep

Galeriehouder Atze Hoogeveen organiseert doorgaans tentoonstellingen waarbij het werk van de exposerende kunstenaars een eigen ruimte krijgt toegewezen. Daar wijkt hij nu van af. Door de werken van Krin Rinsema, Jan Radersma en Tjitske Boersma door elkaar te hangen, geeft hij ze een context waardoor hun eigenheid meer relief krijgt.

Het titelloze werk van Rinsema – met Radersma een van de 'usual suspects' bij Hoogenbosch – toont veelal intieme tafereeltjes in een landschappelijke setting. Daarbij gaat het vaak om kinderen die alleen langs de vloedlijn lopen. Ze zijn verdiept in het hele kleine stukje wereld dat zich vlak voor hun voeten bevindt en hebben geen oog voor de omgeving. Dat roept een soort vertederende op.

Tegelijkertijd zou je zo'n kind ook willen waarschuwen. Want in het werk van Rinsema is het vaak niet pluis: de natuur laat zich er nogal eens van zijn woeste, overrompende kant zien, vooral in kustgebieden waar het geweldig hard stormt. Prachtig geschilderd, even woest als de natuur zelf en vol verwijzingen naar kunst uit de noordelijke romantiek: de mens als nietig wezen in een overweldigende omgeving.

Vergelijk dat werk eens met dat van Jan Radersma, ook een kunstenaar die 'vaste klant' is in de expositiegeschiedenis van Galerie Hoogenbosch. Radersma schildert landschappen met enorme vergezichten waarin geen mens te bekennen is. Anders dan de werken van Rinsema hebben de schilderijen van Radersma wel titels: plaatsbepalingen als *Namiddag in de Kempen*, *Oude sloot in de Betuwe* en *Wetering*.

Maar je kunt je afvragen of die titels er wel toe doen. Het gaat Radersma vooral, zo lijkt het, om het landschap in het algemeen. Want of het nu de Kempen betreft of de Betuwe, hij vertaalt de landschappelijke vergezichten in kleurvlakken waarmee hij net langs de abstractie scheert. Zijn werken zijn nog steeds als landschappen te herkennen, maar bevatten zo weinig detaillering dat de plaatsbepalingen er niet toe doen. Het gaat erom hoe de vlakken en kleuren zich tot elkaar verhouden.

Radersma's werk zich kenmerkt door stilte: het water stroomt niet, de wind waait niet, er beweegt niets, want dat doet er allemaal niet toe. Hij maakt beelden van een nagenoeg statische wereld in vooral bruine, grijze en zwarte tinten. Het zijn bepaald geen portretten van specifieke landschappen.

Tjitske Boersma is voor het eerst te zien bij Hoogenbosch. Zij zet nog een stap verder in

de richting van abstractie. Boersma is een vissersdochter die kunst maakt van wat de zee haar oplevert. Zoals materiaal dat ze aan de waddenkust vindt en voorwerpen die ze aantreft in de netten van haar vader. Dat leidt tot wonderlijke combinaties.

De expositie opent met haar werk *Wind in het zeil*, een drietal opgeplakte geometrische vormen tegen een witte achtergrond waarin je de contouren van een zeilboot ziet. Tot de uiterste abstractie teruggebracht. Met als vondst een van het doek loskomend stuk 'pvc polyester': het klapperende zeil. En als

grap een blauwe stip van acryl in dat zeil. Alsof de kunstenaar ons wil laten weten dat ze niet alleen ouwe troep verwerkt, maar wel degelijk ook vaardig de schilderskwast hanteert.

Even opmerkelijk is het werk *Aan de einder*. Ook hier weer een beperkt aantal geometrische vlakken, nu van verschillende stukken aan elkaar geplakt oud zeil met een afgeschuind vlak aan de bovenkant met een reepje wit doek. Tegen de witte muur van de galerie valt dat stukje witte doek niet een-twee-drie op. Dat zorgt voor verrassing, maar *Aan de einder* is bij nader toezien dus echt een rechthoekig werk. Een werk dat je doet realiseren hoe figuratief abstractie soms kan zijn: met een paar willekeurige stukken doek, nauwelijks kleur en geen enkel attribuut wordt toch onmiskenbaar een herkenbare wereld opgeroepen.

Naast werk in het platte vlak toont Boersma ook objecten. *Aanmeren* bijvoorbeeld bestaat uit een gejut oud luikje, wat dikke spijkers en strookjes papier. En *Peilen* is gemaakt van een oud palingkistje, een zeekaart van het Kattegat, wat touw en een stukje lood. Het hergebruik van al dat 'zeemateriaal' is te zien als een ode aan de zee in de meest brede zin van het woord.

Binnen het kader van deze expositie verbindt het werk van Boersma dat van Rinsema en Radersma. Ze combineert de abstractie van de een met de figuratie van de ander. Als Atze Hoogeveen het werk van deze drie kunstenaars niet op deze manier geëxposeerd had, zou dat niet zijn opgevallen.

Links: Jan Radersma - *Wetering*
Rechts: Krin Rinsema - zonder titel
Onder: Tjitske Boersma - *Wind in het zeil*

Gorredijk - Galerie Hoogenbosch:
Stationsweg 66, do t/m zo 13.30-17.30 u, t/m 6 okt
www.galeriehoogenbosch.nl
www.janradersma.com
tjitskeboersma.nl
www.krinrinsema.nl